



The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

30. siječnja 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj liturgiji Evanđelje govori o prvoj Isusovoj propovijedi u svom mjestu, Nazaretu. Ishod je gorak: umjesto odobravanja, Isus nailazi na nerazumijevanje pa i neprijateljstvo (usp. *Lk 4, 21-30*). Njegovi su sumještani, više od riječi istine, željeli čuda, čudesna znamenja. Gospodin ih ne čini i oni ga odbacuju, jer kažu da ga već poznaju od malih nogu: on je Josipov sin (usp. r. 22) i tako dalje. Tako Isus izgovara rečenicu koja je postala uzrečicom: „Nijedan prorok nije dobrodošao u svom zavičaju“ (r. 24).

Ove riječi otkrivaju da za Isusa taj neuspjeh nije bio posve neočekivan. Poznao je svoje, poznao je njihova srca, bio je svjestan rizika u koji se upušta, uzeo je u obzir odbacivanje. Zato se možemo zapitati: ako je bilo tako, ako naslućuje neuspjeh, zašto ipak odlazi u svoj zavičaj? Zašto činiti dobro ljudima koji te ne prihvaćaju? To je pitanje koje si i mi često postavljamo. Ali to je pitanje koje nam pomaže bolje razumjeti Boga. On se pred našom zatvorenosti ne povlači: *ne zaustavlja svoju ljubav*. Kad naiđe na naše zatvorenosti, On ide dalje. Odraz toga vidimo u onim roditeljima koji su svjesni nezahvalnosti svoje djece, ali ih zbog toga ne prestaju voljeti i činiti im dobro. Bog je takav, ali na jednoj mnogo višoj razini. Poziva i nas danas da vjerujemo u dobro, da damo sve od sebe u činjenju dobra.

U onome što se događa u Nazaretu, nailazimo na nešto drugo: neprijateljstvo prema Isusu od strane „njegovih“ predstavlja izazov za nas: oni ga nisu prihvatili. A mi? Da bismo to provjerili, pogledajmo primjere prihvaćanja koje Isus danas stavlja pred svoje sumještane i pred nas. Oni su dvoje stranaca: udovica iz Sarfate sidonske i Naaman, Sirac. Oboje su prihvatili proroke: ona Iliju, on Elizeja. Ali nije ih bilo lako prihvatiti, prošli su kroz kušnje. Udovica je ugostila Iliju, unatoč gladi

i unatoč tome što je prorok bio proganjan (usp. *1 Kr 17, 7-16*), bio je politički i vjerski proganjen. Naaman je, s druge strane, unatoč tome što je bio na visokom položaju, prihvatio nalog proroka Elizeja, što ga je dovelo do poniženja, da se okupa u rijeci sedam puta (usp. *2 Kr 5, 1-14*), kao da je bio neuko dijete. Ukratko, udovica i Naaman su ih dočekali svojom *otvorenosću* i *poniznošću*. Način na koji se prihvaća Boga je uvijek taj da budemo raspoloživi, da ga prihvatimo i da budemo ponizni. Kroz to dolazi vjera: otvorenost i poniznost. Udovica i Naaman nisu odbacili Božje putove i njegove proroke; bili su poučljivi, a ne kruti i zatvoreni.

Braćo i sestre, i Isus prolazi put prorokâ: predstavlja se onako kako bismo najmanje očekivali. Ne nalazi ga tko traži čudesa – ako tražimo čuda nećemo naći Isusa – tko traži nove senzacije, intimna iskustva, čudne stvari; ne nalazi ga tko traži vjeru koja se sastoji od moći i izvanjskih znakova. Ne, neće ga naći. Pronalazi ga samo onaj koji prihvaća njegove putove i izazove, bez kukanja i jadikovanja, bez sumnji, bez kritika i smrknutog lica. Isus, drugim riječima, traži od tebe da ga prihvatiš u stvarnosti svakodnevce koju živiš; u Crkvi današnjice, takvoj kakva jest; u osobi koju svakog dana imaš pokraj sebe; u konkretnosti potrebitih, u roditeljima, u djeci, u djedovima i bakama, tamo prihvaćati Boga. Tu je On, koji nas poziva da se očistimo u rijeci otvorenosti i brojnim ozdravljujućim kupeljima poniznosti. Da bismo susreli Boga potrebna je poniznost, pustiti da se On susretne s nama.

A mi, jesmo li oni koji prihvaćaju ili smo poput njegovih sumješтана, koji su vjerovali da znaju sve o njemu? „Ja sam studirao teologiju, prošao sam katehetski tečaj... Znam sve o Isusu!“ Da, kao neki blesan! Ne pravi se blesav, ti ne poznaješ Isusa. Možda, nakon što smo dugi niz godina vjernici, mislimo, mnogo puta, da dobro poznajemo Gospodina, s našim idejama i prosudbama. Rizik je naviknuti se, naviknuti se na Isusa. A kako se to naviknemo? Tako da se zatvorimo za njegove novosti, u trenutku u kojem On kuca na tvoja vrata i kaže ti nešto novo, želi ući u tebe. Moramo izići iz toga da budemo fiksirani na vlastitim pozicijama. Gospodin traži od nas otvoren um i jednostavno srce. A kada neka osoba ima otvoren um, jednostavno srce, ima sposobnost iznenaditi se, diviti se. Gospodin nas uvijek iznenađuje, to je ljepota susreta s Isusom. Neka nam Majka Božja, uzor poniznosti i otvorenosti, pokaže put prihvaćanja Isusa.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Danas se slavi Svjetski dan borbe protiv gube. Izražavam blizinu svima koji pate od te bolesti i nadam se da im neće biti uskraćena duhovna potpora i zdravstvena skrb. Nužno je raditi zajedno na punoj integraciji tih osoba, prevladavajući svaku diskriminaciju kojom je praćena ta bolest koja, nažalost, pogađa mnoge, posebno u najbjeđenijim društvenim sredinama.

Prekosutra, 1. veljače, na cijelom Dalekom istoku, ali i u raznim dijelovima svijeta, slavit će se lunarna nova godina. U toj prigodi upućujem srdačne pozdrave i izražavam želju da u Novoj godini svi uživaju u miru, zdravlju i mirnom i sigurnom životu. Kako je lijepo kada obitelji pronađu prilike da se okupe i zajedno dožive trenutke ljubavi i radosti! Mnoge se obitelji, nažalost, ove godine neće moći okupiti zbog pandemije. Nadam se da ćemo uskoro uspjeti prevladati tu kušnju. Nadam se, na kraju, da će zahvaljujući dobroj volji pojedinaca i solidarnosti narodâ cijela ljudska obitelj obnovljenom dinamikom moći ostvariti ciljeve materijalnog i duhovnog blagostanja.

Uoči svetkovine sv. Ivana Bosca, želim pozdraviti salezijance i salezijanke, koji čine toliko dobra u Crkvi. Pratio sam misu koju je u svetištu Marije Pomoćnice [u Torinu] slavio veliki rektor Ángel Fernández Artime, molio sam s njim za sve. Sjetimo se tog velikog sveca, oca i učitelja mladeži. Nije se zatvorio u sakristiju, nije se zatvorio u svoje stvari. Izašao je na ulicu tražeći mlade ljude, onom kreativnošću tako karakterističnom za njega. Iskrene čestitke svim salezijancima i salezijankama!

Pozdravljam sve vas, vjernike iz Rima i hodočasnike iz raznih krajeva svijeta. Posebno pozdravljam vjernike iz Torrejón de Ardoza u Španjolskoj i studente iz Murče u Portugalu.

Od srca pozdravljam mladiće i djevojke, pripadnike Katoličke akcije Rimske biskupije! Jedna skupina je ovdje. Dragi mladi, i ove ste godine u pratnji roditelja, odgojitelja i svećenika asistenata došli – mala grupa, zbog pandemije – na završetku Karavane mira. Vaš slogan je *Budimo tkalci mira!* Lijep slogan! To je važno! Postoji velika potreba za tim „tkanjem“, počevši od naših osobnih odnosa, pa do odnosa među državama. Hvala vam! Nastavite tako! A sada pustite svoje balone u nebo kao znak nade... Eto! To je znak nade koju nam danas donose mladi iz Rima, ta „karavana za mir“.

Želim svima ugodnu nedjelju. I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.